

ordnede aktiviteter vil have anvendt en del af sine indtægter til aktiviteter, der ligger uden for havnens formål.

Den endelige afgørelse af, hvorvidt der skatteretligt kan anses at foreligge havnevirksomhed i snævre forstand – altså således som omhandlet i § 3, stk. 1, nr. 4 – henhører under ligningsmyndighederne.

Som det forhåbentlig er fremgået, er der altså allerede efter de gældende regler snævre grænser for de private havnes skattefrihed.

Nu kan det jo være vanskeligt at vurdere – og som nævnt er der jo i sidste instans også tale om en konkret ligningsmæssig afgørelse – men umiddelbart ses gennemførelsen af oppositionens forslag ikke at ville betyde en begrænsning af de private havnes skattefrihed i forhold til de eksisterende skatteregler. Man kan tværtimod forestille sig, at lovforslaget vil kunne betyde en udvidelse i forhold til den gældende skattefritagelsesregel.

Ifølge den foreslåede lovbestemmelse skal skattefriheden nemlig være betinget af, at havnens aktiviteter i det væsentligste – som det hedder i forslaget – er begrænset til etablering, udbygning og vedligeholdelse af havnens infrastruktur.

Så hvis forslagsstillerne med udtrykket »i det væsentligste« sigter til en bagatelgrænse, f.eks. således, at havnen inden for en vis grænse vil kunne have aktiviteter, der ikke har sammenhæng med havnedrift, vil der være tale om en udvidelse af skattefriheden i forhold til de gældende regler. For efter de gældende regler er de private havnes skattefrihed som nævnt betinget af, at der kun udøves havnevirksomhed, så hvis havnen har andre aktiviteter, vil skattefriheden bortfalde fuldstændig, og det gælder også for den del af indtægterne, der vedrører havnevirksomhed.

Forslaget må altså skulle forstås således, at der åbnes for, at der fremover i et vist omfang skal kunne udøves havnefremmed virksomhed, som man kunne kalde det, og en sådan udvidelse af havnernes skattefrihed kan regeringen ikke støtte.

Og hvordan – kan man i øvrigt filosofere videre – har forslagsstillerne forestillet sig at en sådan væsentlighedsreel bagatelgrænse skal administreres i praksis?

Ligningsmyndighederne skulle så åbenbart fra sag til sag afgøre, om der udøves andre aktiviteter i væsentligt eller uvæsentligt omfang

– med den usikkerhed og de afgrænsningsproblemer, som dette ville medføre.

Også på andre punkter giver forslaget anledning til usikkerhed.

I forslaget tales der f.eks. både om havnernes infrastruktur og om deres suprastruktur, og det er jo sådanne udtryk, som kan bruges i nogle bemærkninger, men jeg må erkende, at det er ikke helt klart for mig, hvad der nærmere menes med infrastruktur og suprastruktur.

I det hele taget er der en del uklarhed med hensyn til, hvad skattefri havne må og ikke må ifølge lovforslaget, specielt når man sammenholder lovteksten med både de almindelige bemærkninger og de specielle bemærkninger. I særdeleshed er forslagets specielle bemærkninger meget vanskelige at forstå.

Alt i alt vil forslaget, sådan som det foreligger, efter min mening ikke medvirke til at skabe mere klare regler for, hvad de private havne skattefrit kan udøve af aktiviteter.

Så regeringen kan ikke støtte lovforslaget, sådan som det foreligger. Og de væsentligste grunde er, som jeg har nævnt, at den gældende skattefritagelsesbestemmelse i selskabsskatte-lovens § 3, stk. 1, nr. 4, er tilstrækkelig restriktiv, og at forslaget rent faktisk må antages at ville medføre en *udvidelse* af den gældende skattefritagelse.

Men når det er sagt, vil jeg også gerne tilføje, at det efter min opfattelse altid er sådan, at hvis der fra statens eller en kommunes side er tale om udøvelse af mere kommercielle aktiviteter i konkurrence med private firmaer, kan man overveje at lægge sådanne aktiviteter i et aktieselskab – med større gennemsigtighed og skattepligt efter de almindelige regler til følge.

Men jeg må også gøre opmærksom på, at denne betragtning selvfølgelig også gælder Københavns Havn, som jo er det, der interesserer, men som jeg ikke har beskæftiget mig så meget med.

Jeg må dog i den forbindelse henvise til den omfattende diskussion, som fandt sted i forbindelse med behandlingen af lov nr. 504 af 24. juni 1992 om Københavns Havn, for formålet med den lov er i hvert fald ikke i overensstemmelse med ønsket om skattepligt i dette lovforslag, især når man ser på diskussionen i forbindelse med den, ligesom jeg må anbefale, at man orienterer sig i den omfattende grundlovsdiskussion, der udspandt sig forbindelse med lovbehandlingen dengang. For begge dele – altså både formålet med den daværende lov og den